

SZARVASI LAPOK.

TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

ELOFIZETÉSI AR:

Egész évre 3 frt. — kr.
Félévre 2 frt 50 kr.
Negyedévre 1 frt 25 kr.

Egyes szám ára 10 kr.

MEGJELEN:

hetenként egyszer, vasárnap.

Az előfizetési és hirdetési pénzek, úgy a lap szemléi részét illető közlemények a szerkesztőhöz Szarvasra küldendők. Kéziratok nem adnak vissza.

Hirdetési díjak:

Egy három hasábos petitor 5 kr
Kétszeri közlésnél 4 kr
Háromszori közlésnél 3 kr
Többszöri hirdetéseknel engedmény adatik. Bélyegilleték minden hirdetés után 30 kr.

A nyílt-terben minden garmondsor díja 10 kr

Petőfi-ereklye.

A legsekélyebb emlék is, mely történelünk vagy irodalmunk nagyjaira vonatkozik, nemzeti ereklye értékével bír. A kegyelet összegyűjti őket s arra, a ki életüket munkásságukat tanulmányozza, gyakran jellemző adatokká válnak. Ilyen érdekes ereklye az, melyet Koren István ur ajándékozott unokáinak Pól Emma és Ida kisasszonyoknak, s melyet ezek, mint a nemzeti kegyelet tárgyát a napokban küldtek fel a nemzeti muzeum igazgatójának, Pulszky Ferencnek a muzeumba való elhelyezés végett. E tárgy egy asztali kés, melyet Petőfi aszódai tanuló korában birt, s a melyen a himzést állítólag a költő anyja készítette. Közöljük a levelet, melynek kíséretében Pól Dániel ur az ereklyét felküldte s hozzá mellékeljük a nyilatkozatot, melyben Koren ur említett tárgy valóságát igazolja.

A levél és a nyilatkozat így hangzanak:

Méltóságos Pulszky Ferencz urnak az országos muzeum igazgatójának Budapesten — A Koren István ipam és nyugalmazott tanár urnak e mai napon kelt és idehajtított nyilatkozata szerint a néhai Petőfi Sándor deakkori tulajdonához tartozott s Emma és Ida leányaim gondozása alá került asztali kés, van szerencsém Méltóságod kezéhez juttatni azon tiszteletteljes kéressel, miként ez eseklyét, mint Pól Emma és Ida leányaim adományát az országos muzeumban elhelyezni méltóztassék. Honfiumi üdvözléssel. Szarvason, 1885. okt. 7-én. Pól Dániel, városi főjegyző.

Nyilatkozat.

Alóírott szarvasi lakos és a szarvasi ág. ev. főiskola által nyugdíjazott tanár, a valónak teljesen megfelelőleg ünnepélyesen igazolom az alább érintett tényeket és körülményeket: Az aszódai ev.

TÁROZA.

Marczi szerelme.

(Kézirat)

Bódog Márton azok közé tartozott, kik meghatóan tudnak panaszkodni. Mindég keserű volt, mindég fajt a lelke; miért is őt egész más világ nézlet uralta, mint a korabeli egyéb fiatal embereket. Édesnek találta, a mi mások szerint nem az. Ezt eléggé bizonyítja azon tény, hogy midőn irnok volt a község házában, s mint ilyen egyszerű mind a község-tanács jegyzője is, egy ízben midőn a tanácselnök megindulással jelenté egyik tisztviselőnek ez árnyék világból való kimulását, Márton azt a következőleg iktatta jegyzőkönyvbe: „Elnök ur jelenti Gecseri Imre tisztviselőnek e hó 8-ik napján bekövetkezett gyászos kimulását, — a mi örvendetes tudomásul szolgál.” — Szóval szóra megtalálható ezen bejegyzés a községi krónikában. Pedig Márton tudatosan és nem is roszakaratból jegyezte azt így, mert elgondolta, hogy az csak örvendetes lehet, ha valaki — lerázva e siralom völgyének zsarnok bilincseit — sirba tér nyugodni; s ily eset az élőknek örvendetes tudomásul szolgál.

— Örvendjetekek pékek! egy kenyérrel kevesebbet kellend sütnetek; s örvendjetekek vendéglősök, mert a ki meghalt, az nem veszi igénybe fáradságos, nehezkes kiszolgálástokat!

Sokan hittek pedig, hogy Márton boldog, mert hiszen fiatal, jó állása van és örökre hazasítható. Ellenben Márton meg volt győződve

gymnasiumban 1833-ik évi szeptember havában vette kezdetét tanári működésén, mely működése alatt u. m. az 1835/6. 1836/7. és 1837/8. években Petrovics Sándor is (később Petőfi) tanítványom volt, ki e három éven át anyósomnál özv. Neuman Frigyesné született Baumvetsch Juliánál lakott és éltékelt; — Éltékelt alkalmával egy hazulról hozott asztali kést használt, melyet Aszódról távoztakor emlékül adott át nőmnek született Neumann Juliának, én pedig e kést ezelőtt négy évvel oda ajándékoztam Pól Emma és Ida unokáimnak. — A kés leírása következő: a rozsdá foltokkal borított kerek hegyű pengéjének hossza: 12 1/2 ctm. szélessége 17 — 18 m mtr. gömbölyű fanyelének hossza: 9 1/2 ctm. a nyél gyöngykötéssel díszített, melynek alapszíne: sötétkék, — vörös halványpiros zöld, sárga és fehérszínű gyöngy-viragokkal tarkázva; — e gyöngykötés úgy a nyél felső mint alsó végén kopott. A halhatatlan költő emlékének tartozom annak constatalásával is: hogy szorgalom, képzeltség és szerény magaviselet tekintetében akkori tanítványaim közt példányképpül szolgált. Kelt Szarvason 1885. okt. 7. é. Koren István, nyug. tanár.

A halottvizsgálat fontossága.

A közegészségügy és népesedés szempontjából.

Dr. KUN TAMÁS, kir. törv. orvos, közegészségügyi tanácsostól.

(Folytatás)

A halottvizsgálatnak oly nagy horderejű befolylásából a népek életére s egészségére önként merül fel ama kérdés, kire lehet és kell hát bízni a halottvizsgálatot?

Barmily odiosus tárgy volt is a közegészségi törvények megalkotása előtt a halottvizsgálat, bár mennyire ellenszenvenzen is vele a közönség még jelenleg is, mely előtt az egészség és élet kell, hogy legdrágább kincs legyen, bár mennyire szegyenletes működésnek tartsa is azt némely orvos? bizony csak úgy oldható meg e fontos kérdés érdemileg, hogy a halottvizsgáló tudományosan művelt orvos legyen, máskülönbön csak illuzoriussá, sőt némileg

nevetséges alakissá válik az 1876. XIV-ik t.c.110 §-a, mely így hangzik: „A halál bekövetkeztét bizonyító szakszerű halottvizsgálat az egész országra nézve kötelezőleg elendeltetik.”

Habár a törvények hiányos szövegezésében nincs is világosan kifejezve, hogy okleveles orvosnak kell lennie a halottvizsgálónak, de a szakszerű szó azt kellőleg jelzi.

Ámde azon kérdés is önként lép előtérbe, vajjon a gyakorlati életben létesíthető-e, hogy a halottvizsgálatot mindenütt orvos végezze? Ezen kérdésre könnyű azzal megfelelni, hogy általában országszerte ily értelemben gyakorlati megoldást e kérdés még most nem nyerhet.

Mert az orvosi kar hazánkban még nincs úgy szervezve, hogy minden községben vagy csak két három közeles községben is egy orvos, működése után, rangjához képest tisztességesen megélhetne, letelepedhetvén a halottvizsgálatot is végezhetné.

Minden orvos azon igyekezik, hogy minél nagyobb városban telepedhessék meg, hogy jövője biztosítva legyen az által is, hogy családot alkothasson. Ez oka, hogy a városokban néhol a szűköségnek is nagyobb számmal vannak orvosok; és mégis azt tapasztaljuk, hogy igen nehezen szánják el magukat a halottvizsgálat fontos teendőinek teljesítésére. Kivételt képeznek e tekintetben a nagyobb királyi városok, hol több kerület létezik, és orvos-tudorok sem vonakodnak elvállalni.

Hogy ez valóságos tény, Miskolcz eclatans példa rá. A halottvizsgáló lemondván, pályázat lön hirdetve, és egy pályázó sem jelentkezett. Azon oknál fogva nem, mert a községben ama téves nézet uralkodik, hogy a halottvizsgáló betegséget viszen a házhoz. Mintha nem inkább lehetne azt a kórházi orvosokról mondani, kik köztudomás szerint is majdnem mindenütt legkeresettebb orvosok szoktak lenni és naponként fertőző betegek közt forgolódnak. Oka tehát a nem vállalkozásnál, az

arról, hogy ő a szószeres értelmében „pech vogel”: mert mint mondá, ha négy nap sütné az égen, ő még akkor is árnyékban maradna. Csoda-e tehát, hogy ezek következtében ő a lemondás erényének buzgó apolója.

S óh! mily gyönyörűség az: lemondani mindenről, a miért mások erőfeszítéssel küzdenek, lemondani ott is, hol biztos a kilátás irigylendő állapotba juthatni; mint a minő pl. a kiállítási sorsjegyeknek, ama bizonyos 100 ezer forintokat képviselő példány, melyhez Márton rendkívüli módon jutott. Ugyanis, ott a kiállításon egy igen csinos női teremestől vásárolta, a ki megesküdött rá, hogy ez ama bizonyos első nyerevénynek a sorsjegye s egés suttogással biztosította Mártont, miszerint mindent elfog követni, hogy ezt huzzák ki a sorsolás napján. S így bár eskü alatt van biztosítva szerencséje, ő mégis kész lemondani arról . . . ha muszáj.

Nem valóban megható-e az ily lemondás, kivált olyanál, a ki — mint Márton — a jelen nemlitemet törődik s lelkét csak a titokzatos jövő foglalkoztatja?

Addig is, még a jövőnek verőfényes napja felragyog, jót tesz a hol arra semmi szükség nincs; mert édes az a tudat, hogy az ember másnak szerzi meg azt a szerencsét, mely őt magát kerüli.

És mégis hányszor érezte már a gonosz világnak haládatlanságát! Ime egy példa erre nézve: Volt Mártonnak egy unokaöccse Babrak Pista, derék, dölvezg ifjú, a ki elérte már a katona szolgálat idejét. Márton is katona volt, még pedig

honvéd pótcapat parancsnok s mint ilyen több ízben vett részt a gyulai háborúban, s gyakran ebédelt a tiszturakkal egy asztalnál, csakhogy fél órával később. De bármennyire is kiképezte magát a hadi szolgálatra, mikor a honvédkerületi parancsnokság irodájában, mint a „szabadság” ügyének felkülsmeretes kerülője működött, (t. i. ő írta mindég, a szabadságra haza kérézkedett honvédeknek az „igazolványt”) mégsem tudott hozzá jutni egy kis igazi háborúhoz, hol magát — valahol a veszedelemtől távol, biztos helyen fekvő irodában — érvényesítette volna. Így ment el a kedve a honvédelemtől.

Mit is védelmezzon, ha nincs veszedelem? Ezért mondta unokaöccsének is, ki erőnek erejével honvéd akart lenni — ama emlékezetes szavakat „Öcsém gondold meg mit teszsz. Én csak azt mondom, hogy a honvédségnek nincs jövője. Hanem tudod mit, légy tüzér; mert óh, mily nagyszerű a mit a nóta mond:

Nincs haragszó . . . egypár ágyú dörrénés.

Ennyiből áll a tüzéri temetés . . .

Ki is vitte Márton, hogy Pistát tüzérnek vették be, s mai napig ott szolgált volna az ágyú-öntőben mint tüzér — hová gépészti minőségnel fogva lön beosztva — ha a 3 esztendő 4 évig tartana.

De hát haza jött. S haza jövele megerősíté Mártont abbéli meggyőződésében, hogy a világ haládatlan.

Az pedig úgy történt, hogy Márton, ki ez időszertint jegyben jart Emelkájával, s házasságának útjában csak egy akadály volt mar, ugyanis

orvos iránti bizalomnak feltékeny elvesztése a családoknál. A helyett, hogy a nagy közönségnek ezindoklatlan téves nézetet lövebben ellensúlyozni megkísérelnek, azon sarkalatos kérdés önként merül fel, miként lehet, és kell tehát segíteni ama viszás helyzetben, hogy a törvények értelmében elrendelt halottvizsgálat a hazai közegészségügy és népesedés érdekében kellő érvényre juthasson. Első tekintetre azt lehetne mondani, hogy az orvosok magok segítemének e bajon, ha t. i. a nagy közönség halvéleményének aránylatával szemben, legalább rövid időre a hírnevesebb orvosok is elvállalnak a halottvizsgálatot. Ámde ez csak jámbor óhajítás maradván, komolyan kell a módzatok fölött elmelkednünk.

Szerintünk mindenekelőtt meg kell különböztetni a városokat, legyenek azok királyi vagy rendezett tanácsú városok és nagy községek, a kisebbektől, melyet egy szövötközethe állva, képesek egy orvost a törvények értelmében fizetni.

A közegészségügyi közigazgatás jól felfogott érdekei parancsolják, hogy városokban rendszeresített állomások legyenek a halottvizsgálatot teljesítő orvosok részére; még pedig a városok terjedelméhez képest kerületenként, mert 10,000 lélekszámban állapítván meg a maximumot, mint a melynél több egy halottvizsgáló orvos sem képes szakszerűen ellátni, s nagyobb területre szorítkozás csak veszélyeztetné a közügy érdekében elérni óhajtott célt. Fizetésök akként legyen megállapítva, hogy a nagy községnél meg uralkodó balítélet következtében elveszítendő orvosi kerület általa legnagyobb részben kárpótolva legyen. Tehát kir. városokban 1000. rendezett tanácsú városokban és nagy községekben 700—800. frt. Némelyek előtt túlesigazított követeléseként tűnik fel az imént jelzett összeg, mert ugymond, nem szükség épen hogy orvostudorok legyenek a halottvizsgálók. Be kell tanítani a művelt laikusokat, néptanítókat, jegyzőket, és hol ily tanult férfiak nem vállalkoznának, értelmes földművelőket.

Az ily érvelést célszerűség szempontjából nem csakis a szükség parancsára lehet elfogadni. Mert tagadhatatlanul áll, hogy kisebb községeken orvosok nem lévén megtelepedve, itt értelmes laikusokat kell alkalmazni, hogy a törvény intenciójának elég legyen téve. Míg másrésztől szintugy elvitázhatalatlan tény, miszerint városokban elengedhetlen fölvetel gyanánt kell elfogadni az orvosok által eszközöndő halottvizsgálatot, mert másképen azon állami célok elérése, melyek a közegészségügyi törvények megállapítását eredményezték, meghiusulnak és maga a törvény illusoroussá válnék.

Városokban egész más a társadalmi élet képe mint községekben. Itt a megélhetésnek, keresetnek különböző forrásai vannak, melyeknek némelyike nem épen tisztességes, de azért mint szükséges rossz megtűrendő. Városokban az idegenek

gyülekezése különböző célok elérése végett oly mérvet ölt, hogy a közegészségügyi törvények érvényesítésére, a családok legszentebb érdekeinek parancsából, mert vannak tan- és nevelőintézetek, kereskedelmi s iparüzletek s b. oly szükség van mint a mindennapi kenyérre. A kisderek táplálása dajkálása egymagában oly horderővel bír, miszerint a dajkarendszerben a családok sarjainak egészségét, sőt életét láthatjuk biztosítva, vagy ellenkezőleg veszélyeztetve.

A példák tanítanak? mondani szokás. Legyen szabad konkrét alakban szólni ez életbevágó ügyről.

(Vége következik)

A lókiállítás.

Országos tárlatunk keretében e hó 5-én nyílt meg a nemzetközi lókiállítás, melyen nemcsak népies lötenyész-társaságunk lesz méltóan képviselve, hanem a nagyobb és kisebb ménesek tulajdonosai is bemutatandják, állami lötenyész-intézetekkel karöltve országos lötenyész-társaságunk színét javát. És így bizony remélhető, hogy magasabb értékű, nemeseb véru, fényűzési célokra szolgáló lovak jobb értékesítésének és nagyobb kivitelének újabb esatornái fognak létesíttetni e kiállítás-on.

Nagy munkába került az e feladattal megbízott rendezőségnek a kiállítás sikeres létrehozatala; de hogy mily fényes eredménnyel oldott meg a nehéz feladat, azt szemlélteti a nagy közönség azon öt nagy istállóban, melynek kapui ma megnyitva: összesen 830 kiállított lóval oly képet mutatnak, mely — azt hisszük — méltó a nagyszabásu kerthez, s a mű megalkotására minden oldalról hozott áldozatokhoz.

Az egész lókiállítás — eredeti programja szerint — három lésoportra oszlik.

Az első csoport a ménesek collectív kiállítására hol a nagyobb ménesek tulajdonosai külön kerthben kívánják bemutatni méneseiket.

Itt méltán első helyet foglalnak el királyunk ő felségének lipizzai és kladrubi magánménesei 10 lóval. Az uralkodó ezen két ménese nagy befolyást gyakorolt országos lötenyész-társaságunkra is. Ezen ménesből tejedelmi kegy folytán számos törzsmén került e szabad elejétől fogva a mezőhegyesi állami ménes-be s a mén telepekre, a legújabbban a fogarasi ménesbe is, hol csupán csak lipizzai vér tenyésztetik, melynek alapforrása a Trieszt melletti a Karst hegységben 300 év óta fenálló lipizzai udvari ménes.

Második helyen szerepelnek az ausztriai állami lötenyész-intézetek, a radauezi állami ménes és az örökös tartományok ménetelei 24 lóval.

Ezen istálló másik oldalát a magyar állami lötenyész-intézetek collectív kiállításai foglalja el. A ki ismeri azon fontos, sőt döntő szerepet, mely Magyarország lötenyész-társaságában az állami lötenyész-intézeteknek jutott, a ki tudja, hogy ezek képezik lötenyész-társaságunk eddigi haladásának s jövő felvirágzásának alapforrását, az természetesen fogja találni, hogy az állami lötenyész-intézetekben tenyésztett minden egyes fajtat és törzstől méltóan kellett képviseltetni ezen országos tárlaton; mert hiszen az országos lötenyész-társaság teljes képét akartuk bemutatni, s a geográfus is, ki egy nagy folyam leírását tervezi, annak alapforrásait tartozik részletesen kimutatni.

Minde fajtából s minden törzsből ki van állítva az illető ménesnek 1—1 törzsménje és két törzskancója s azonkívül a ménetelek létszámából is törzsek szerint 4—4 fedező mén. Általában megjegyezhető, hogy nem egyes legjobb példányok választattak ki, hanem olyanok, melyen az illető törzs általános minősége leghívebben képviseltetik.

A II sz. istállóban találjuk egyéb magasabb angol vért magánménesünk collectív kiállítását, valamint néhány angol telivér versenypárját és tenyészanyagot.

A III. sz. istálló különféle fajtájú és természetű méneseink gyűjteményes kiállítását tárja elénk.

Ezen két utóbbi istállóban összesen 33 ménes 256 lóval van képviselve.

Mag arországban összesen mintegy 100 oly magán ménes létezik, mely a „ménes“ nevet a benne tenyésztett nemesebb és constansabb vértől fogva valóban megérdemli. Tehát harmadrésze van képviselve szám szerint, de minőség szerint — kevés kivétellel — méneseink legjavát fogjuk e tárlaton képviselve látni.

A második csoport lókiállítására azon kisebb tenyésztőknek, kik néhány kancá után, nem ménesben, hanem gazdaságilag tenyésztenek. Ide soroltattak egyes ló tulajdonosoknak nem saját nevelésű lovak is.

Ezen csoport a legkisebb, amennyiben csupán 110 lovat foglal magában. Képviselve vannak benne a legkülönbözőbb fajták és keresztesek, kezdve az angol telivér lóól egészen a nehéz, nyugati nóri, ardenni, sülfolk és clyde-dalei munkás fajtáig.

Külön alosztályát képezi ezen csoportnak a nyugati nóri jellegű nehéz ígás lovak osztálya, melybe negyvennégy ló van sorolva: még pedig részint magyarországi uradalmak, részint bel- és külföldi kisebb tenyésztők istáloiból.

A nóri vér nemesebb, könnyebb fajttal keverve majdnem kivétel nélkül használhatlan korcsokat ad, de homogén vértel tenyésztve s megfelelő természeti és gazdasági viszonyok között megbecsülhetlen, s jelenleg világszerte aránylag legdrágábban fizetett munkás lovat ad. Bizonyítja ezt az általános csoport mellett egyöntetűség kedvéért ugyanazon istállóban elhelyezett zalamegyei, muraközi és muramelleki népies collectív kiállítás 24 lóva. A Muraközben ugyanis öt év óta csupán nóri jellegű (pinczgaui, percheron félvér és ardenni) állami és magán mének alkalmaztatnak apalovakként minek eredménye az, hogy a muraközi földmives tenyésztő, ki azelőtt sokkal nemesebb és jobbvértű, de nóri kancáira nem alkalmas angol, arab, nonius és norfolki apalovak után származott éves csikákat legfeljebb 80—100 frtért adta el, most a nóri mének után származó választott csikáit 5—6 hónapos korában 150—200, sőt egyes esetekben még drágábban is eladhatja.

A harmadik csoport a lötenyészbizottmányok által rendezett megyei collectív kiállítások csoportja.

Ezen csoportban 22 vármegye lötenyész-társaság van képviselve összesen 330 lóval, mely szám egytől-egyig csupán földmives tenyésztők istáloiból kerültek ki.

A megyei collectív kiállítások rendezésének fő célja az volt, hogy az országnak kiválóbb tenyésztéssel bíró vidékei különböző jellegük szerint jó példányokkal képviselve legyenek e tárlaton; mely e szerint hivatva van az országos lötenyész-társaság oly nagyszabásu és hiú képet mutatni, aminő még soha sehol egy kerthben nem volt.

A legkülönbözőbb tényezők ügybuzgó s össze-

menyaszonyja azt kívánta volt, hogy hazát új keréttel vegye körül, hogy az otthoni kerést könnyebben felejtse. Márton keszszéggel fogadta a feltételt s össze is vásárolt már 200 darab. régi léczet az új kerítés megalkotásához, s ime épen akkor, midőn boldogságának hajója immáron a kikötőbe evezett, tört ki a fergeteg, mely a hajót messze sodorta el.

Egy napon ugyanis azt mondta Márton Pista tűzér öcsének:

— Most elvezetlek az én mátkámhoz, mert megígértem neki, hogy bemutatlak. Légy azután ügyes a társalgásban, nehogy azt mondja, beszélni sem tudsz, érted e?

— Értem kedves bátyám e tekintetben meg nem szégyenül, bizza azt csak én rám.

A mint oda értek, mindjárt olyasmí adta magát elő, miből Márton bizony következtethetett volna a nap szerencsétlenségére. Az udvaron egy lelek sem mutatkozik, a mint pedig a konyha ajtón belepne abban a pillanatban surran el lábai között nagy vonitással a tetten ért Hektor, s rá azonnal le sújt a kutacs, (tűz kotrásra való vas eszköz), az üldözöttnek még el nem tüntetett részet érintve s a Márton lábának lakk topankájára lecsapva. Elő is tűnt azonnal Emelka mamájának haragvó arca, amint épen befejezné a „hogy a forgo zivatar . . .“ — áldást.

— Kézit csókolom.

— Soh' se bantsa. Tésztás.

Ez igaz is volt. Az egyik kézben még ott volt a kutacs.

— Van szerencsém bemutatni öcsémet.

— Ah, örülök . . . Ezek a szemtelenek itt, ugy felbosszantottak. A macska elcsente a zúzat, a kutya rá rohant s feldöntötte itt a köcsög tejet. A macska erre ki az ablakon, a kutya az ajtón, de azt még utólrta a kutacs . . .

(Utól ám, az én labamat gondolta magában Márton, a lehető legcsendesebben)

— Node tessék be menni No annak nagyon örülök, hogy tiszteletüket tesztek minálunk . . . Átkozott állatjai! olyan pakosztosok, de majd rátok vakarok még . . . Emelka bent van varrogat. Tessék besétálni.

Végre benn voltak, a csinos kis szobában Emelka nagyon örült Pistának, s ez a nagy öröm lett Márton éző szerelmének kitolója!

Pista nagyon is beszédes volt, ugy hogy Emelka megfedkezett Márton jelenlétéről, csak egyszer jutott eszébe, bár ne jutott volna! mert ekkor lett vége a szép reményeknek.

— Óh, ha látta volna nagysád, — így beszélt Pista — mikor az ellenség közeledett, mi pedig ott vártuk a magaslaton. A kapitány vitézi izgalomtól remegő hangon megadta a tüzelésre a parancsot, miként dördült egyszerre ezer ágyú s az ellenség rohant vissza felé . . .

— Hát nem találták el? kérdi Emelka.

— Dehogy nem. A kit eltaláltunk az ott maradt. De bizony a füst miatt nem láttuk azt sem. Az bizonyos, hogy a tüzéség döntötte el a csata sorsát. De van is becsülete a tűzérnek! Most is, a mint jövök haza fele, ott ül a kupé sarkában egy paradicsomos' flaskó . . .

— Paradicsomos flaskó??

— Igen a . . . hogysis híjják csak máskép? . . . ejnye no . . . egy honvéd.

— Ha ha ha . . . honvéd! paradicsomos flaskó! kiált Emelka nevetve. Majd Márton felé fordul s „ugye maga is honvéd?“ no lám, milyen nagyszerű lesz, nem is kell majd venni paradicsomos . . .

Nem fejezte be a mondatot, mert Márton tekintete egy pillanatra feltűnően megváltozott. Majd ő maga is nevetni próbált, de az furcsán vehette ki magát, mert Emelka ijedten kiáltott rá.

— Az istenért mi baja?!

— Óh, semmi, nagyon jól érzem magam. Csak annak az ezer ágyúnak a szava szédített el engem is, mely oly rettentő biztosan hódít. Eljének a hősök . . . a vitézek magamat ajánlom . . .

Bizony nem igen tudta Márton mit beszélt, de épen azért beszélt jól. Oda kint azután, hiába tartóztatta Hektor, két első lábát neki támasztva. Elment azzal a szédülettel, mely jelezte, hogy már kiabrandul.

— Óh, a csalfa! hogy nevetett, de hogy nevetett!!

Nem sokára már egészen kigyógyult ebből a sebéből s áldotta a sorsot, hogy oly idejekorán felismerte választott virágjában azt a mi keserű.

Néhány napig komor volt busongott a csalfa álmokért, s keserűn dudolta:

Nincs a kinek fájjon lellem sirja;

De ha neki volna szive, akkor sirna.*

Azután ez is elmúlt. Hiszen a repkény hogy ha kitépik gyökerét ver ismét. Márton is

vágó közsműködésére és jelentékeny anyagi áldozatokra volt szükség, hogy ezen a maga nemében új és páratlan csoportos kiállítás tényleg megalkotassék: de szükség volt rá azért, hogy magunk is megismerjük, valamint a külföldi közönséggel is megismertessük országos lötenyésztesünk jelen állapotát, s ezzel törekedjünk arra, hogy lovakink jobb értékesítésének mérveit szaporítsuk.

Az országos lötenyésztes ügye ugyanis nemcsak honvédelmi szempontból felette fontos nálunk hanem a magyar mezőgazdaságnak jelenleg egyik legjelentékenyebb és legjövődelműbb tényezőjét képezi.

Az egyes megyék collectív kiállításánál nem az volt a cél, miszerint a vidékenként egyes gazdaknál található nemesebb vérű, szebb, de a vidék általános lötenyésztesétől eltérő példányok küldessenek fel: hanem azon cél tartatott szem előtt, miszerint minden egyes vidék lötenyszámának átlagos minősége e csoportban néhány jobb ló által képviselve legyen.

A minő lovat tehát egyes vármegyék kiállításában szemléltünk, olyat nem találunk ugyan minden pillanatban százankint eladásra készen az illető vidéken, de igenis megtaláljuk az illető vidék tenyésztőinek istállóiban százankint, sőt ezenkint is az oly véű anyagot, melyből oly lovakat lehet nevelni és megfelelő gondozás mellett oly condicióban a vásárra állítani, mint a minő példányokat a kiállításon szemléltetünk.

Számos tenyésztő remélhetőleg meg fogja tanulni e népies kiállításról azt, hogy a megfelelő tartás és felnevelés nélkülözhetlen kiegészítő részét képezi azon jó véűnek, mely Magyarország lötenyésztesének megbecsülhetlen kincsét képezi, s ha ezen elv általános elterjedést nyer tenyésztőink körében, akkor megfogjuk érni országos lötenyésztesünk aranykorát.

A mint a lókiállítás három főcsoportjának a fentebbieken foglalt rövid jellemzéséből látható, a kiállítás összes anyaga egy szerves egészet képez, és országos lötenyésztesünk egységes képét mutatja nagy keretben és erős vonásokban.

A külföld meg fogja tanulni belőle hazánk lötenyésztesési viszonyait, tenyésztőink pedig megismerik a hazai anyagot minden ízében és levonhatják belőle ama hasznos tanulságot, a melyek megszivvelésétől várható országos lötenyésztesünk fölvirágzása.

Kegyeltes ünnepély Szentesen.

Folyó év okt. 22-én Horváth Mihály és Tóth József emléktáblái fognak leleplezteni Szentesen. Ez alkalomból örömmel közöljük Szentés város polgármesterének következő hozzánk intézett levelét, valamint az ünnepély sorrendjét:

„Szarvasi Lapok“ tekintetes szerkesztőségének Szarvason

A polgár-erények tisztelete és becsülése a polgárok legnagyobb kincse.

Ez örök igazság hatotta s hatja át városunk polgárságát, midőn meggyújtva az emlékezet szentelt szövétnéket, Szentés két legnagyobb fiának: a hazai történetírás nagyalkotójának, a magyar Clóának — Horváth Mihálynak és a magyar nemzeti színművészet egyik igazi kimagasló alakjának — Tóth Józsefnek születési házát emléktáblákkal látta el. Az emléktáblák leleplezési ünnepét, a magakörében nemcsak helyi, hanem nemzeti ünneppé tenni s emelni, polgárságunk hő kívánsága. Szent-

érezte azt, hogy az ő szerelmének virágja nem fog elhervadni, s ő maga azon igyekezett, hogy a szíven ejtett csorbát minél előbb kiköszörölje. Ne tudja senki hogy neki fáj a csalódás, ne gyönyörködjék sem a haládatlan, sem pedig a hűtlen az ő kínjain.

A vélelenc tekintetben segítségére jött. Egyik rokonához ugyanis, egy árva lányka érkezett valahonnan Temesvárról, a kiről az a hír szálángozott — a mások sorsával nagy előszeretettel foglalkozó körökben, hogy ez ifjú lányka csaldott, mert elhagyta udvarlóját. Úgy van az Csupa csaláság ez a világ, nem hiába lakják az emberek, de megis öntöztetik egymás könnyeivel azt az utat, mely a temetőbe ama szűk porházi kóhoz vezet, hogy ne legyen olyan poros arra a rövidke időre, még egyik-másik boldogtalan halandó oda ér. Ezzel a szende lánnyal, a ki épen busulni készült, találkozott Márton. Megismerte, megszerette s elhitette magával, hogy feledte a régít. Oly édesen tudott suttogni Szeréna! nem csoda, hogy besugta magát Mártonnak üresedésbe jött szívébe.

Egy szép délutánon együtt sétálgatnak a ligetben, hol minden törött ág, sárguló falevél, hervadó virág szomorúan beszélt, némaságában is a megtört szívekről.

— Eljősz tehát, drága oltárképem, (no még mit ki nem talál Márton!) eljősz feleségül hozzám, kit mindenki megbánt, meg tép?

— Megyek, Suttogá Szeréna, csak még egy feltételt szavok.

tes város falai között született, itt látta meg a két nagy elméjű, nagyszívű férfit az első élető nap-sugarat, — tekintetben ők mindhaza a mieink; alkotásaiban, műveikben azonban az egész nemzetéi. A folyó évi október hó 22-én végbemenendő ezen leleplezési ünnepen Csongrád megye városai, községei, valamint a szomszédos megye városai is mind részt veendének. Hogy a nemzeti géinus e két fölkeltenek emlékünnepe valóban magasztos és nemzeti lehessen, kérjük a tekintetes szerkesztőreget, hogy érdemes lapja, legyen hirdetője a nagy ünnepnek, melyre hadd seregeljenek — a lángelmét, a széleskörű tudományt, a művészet nagy alkotásait és a polgárerényeket tisztelni — becsülni tudó hazafiak; mert:

Csak törpe nép felelhet ős nagyságot,

A derék lejár ősei sirlakához.

S régi fényéln gyujt új szövétnéket!

Szentesen, 1885. szeptember 29. A rendező bizottság nevében: S a r k a d i N a g y M i h a l y Szentés város polgármestere, mint elnök. A r a d i K a l m a n, jegyző.

Horváth Mihály és Tóth József emléktábláinak leleplezése alkalmából, Szentés város közönsége, által a casinói testülettel együttesen 1885. évi október 25-én, Szentesen rendező ünnepély s o r r e n d j e : 1. Az ünnepély megnyitása Sarkadi Nagy Mihály, Szentés város polgármestere által, a vármegye nagytermében d. e 10 órakor. 2. Hymnus Kölesytil. Énekl a szentési dalegylet. 3. Emlékeszéd Horváth Mihály fölött, Balogh János, csongrád megyei arvaszéki elnöktil. 4. Emlékeszéd Tóth József fölött, Tartja Sima Ferencz, a „Szentés Lap“ szerkesztője, mint a casinó választmányi tagja. 5. Honfidal Petőfítöl, Énekl a dalegylet. 6. Testületileg való kivonulás Horváth Mihály születési házához. 7. Ünnepi dal. Énekl a dalegylet. 8. Óda Horváth Mihály emlékére. Irta és szavalja dr. Várad Antal. (Ezalatt az emléktábla leleplezése és megköszoruzása.) 9. Testületileg való átvonulás Tóth József születési házához. 10. Alkalmi dal. Énekl a dalegylet. 11. Óda Tóth József emlékére. Irta és szavalja Filó (Csáktornyai) Lajos. (E közben az emléktábla leple le hull és a tábla megköszoruzatik.) 12. Szózat Fördösmartytöl. Az ünnepély berekesztéseül énekl a dalegylet. Társas ebéd Dél után 2 órakor a casinóban. Táncszivigalom. Este 8 órakor a nagyvendéglőben. Rendezi a szentési jótékony nőegylet.

Szentés, 1885. szeptember 29.

A rendező bizottság.

Ujdonságok.

— **Ismétli iskolások beiratása** ma d. u. 2 órakor foly tovább, és pedig a fiuk részére az Opauzky és Lauko, a leányok részére a Chovan, Hajas és Rohoska (előbb Krajcsovic) fele iskolákban.

— **A köreledő országos vásár** alkalmából egy szolgálbiro rendeltem értelmében figyelmeztetnek a marhat vásárra felhajtó birtokosok, hogy a felhajtás csak s o m b a t o n történhetik meg; pénteken a marhat felhajtani tilos.

— **A Vik a szőlőbirtokosok** közül saját termései boraikat lepecsételt üvegekben a szürettől számítva 6 heten belül eladni óhajtják jelentkezzenek a városnál, a jegyzői hivatalnál engedélynyeres végett.

— **Esküvő.** Moeskönyi József főgymn. tanár f hó 15-én csütörtökön tartja esküvőjét Moeskönyi Amália kisassonnyal.

— Ah, gondolom, a kerítés, ugy-e? (Azt hitte, hogy minden leány megegyez a feltételekben.)

— Óh, dehog! csak arra kérlek ne kutasd eddigi bánatom okát, mert azt feledni, eltemetni akarom.

— Én is, én is. Együvé temessük, hiszen . . . Nem fejezte be a mondatot Márton, mert egyszerre velök szemben jött egy másik sétáló pár. Márton a férfinban Pistát, a nőben Emelkát ismerte fel.

— Térjünk vissza, mondja némi zavarral Márton.

— Nem, nem, válaszol Szeréna. Ne kerüljünk senkit. Szemébe nézek akárkifianak.

Amazon, ugylátszott, mintha egy pillanatra hasonló habozással tanakodtak volna; de Emelka is az előre menést javasolta, kíváncsi léven megtudni, ki volna az, kit a „hűtlen“ ő helyette választott?

Jönnek lassan, gépiesen közelebb-közelebb, figyelmetlenséget szinlelve.

Egyszerre szemben állanak, — s ekkor óh! váratlan fordulat! Szeréna nagy hirtelenséggel kirántja karját a Mártonból és . . . örömsíkjával nyakába borult . . . Pistának. Az pedig egy csöppet sem szabadkozik, s így mind a ketten az édes viszontlátás szavaival könnyek között szemlélik egymást, merthát Pista volt az — a mint méltóztatnak észre venni — ki után Szeréna busulni készült.

— Meg vagy, itt vagy te roszt. Feitaláltak és lám te soha sem mondtad nekem, hogy itt lakol. Node most már nem is bocsátalak soha,

— **Haladunk** Régota érzett hiányt pótol amaz ujdonatú omnibusz kocsi, mely a vasuton ideérkezőket a városba szállítja mérsékelt viteldij lefizetése mellett. Ideje volt már, hogy il módon legyen gondoskodva azokról, kik hozzánk érkezve, fellepszik hogy a városba járhatas kényelmes és nem is dragább mint Mező-Tartól ide.

— **Ujházi bauquette.** A budapesti nemzeti színház jeles tagja, Ujházi Ede, két estén gyönyörködtetett beünket vendégjatekával, midőn valóban lelkes rokonszenvenek kitörését tapasztalhatta a fellette nagy számbae megjelent színpártoló közönség részéről. Itt létet azonban, Salacz Ferencz szolgabíró letkes kezdeményezése folytán, egytársas vascsorárai is óhajtotta városunk intelligentiája megünnepelni. Felhívására mult vasárnap este mintegy 60 főből álló férfitársaság jelent meg a társas vascsoran, hol kedves vendégünket, a mestert, a maga kedvességében tisztelhetük, nem minden bámulat kifejezése nélkül, hogy valóban ő volna az, ki a Knábe Farkas Jeremiás alakjában megikott, — és a csikszéki birtokos kepelén annyira megnevetetett bennünket, mert bizonyára bám, látos az ő alakítása. Az estély eléggé kedélyes letolyású volt, vendégünket illető toasztokban sem volt hiány, vendégünk is megemlékezett Szarvas szép hölgyeit és tanuló ifjuságot életve. Isten hozza őt többször is mihozzánk!

— **Nehai Dr. Pól Kálmán** ügyvédi irodáját, valamint városunkból eltávozott Fürich Dénes ügyvéd be nem fejezett pezes ügyeit Haviar Dani köz- és váltóügyvéd, országgyűlési képviselő vette át. Erről az érdeklettek ezen uton is értesítettek.

— **Okt. 17-en B-Csabán** a közös hadsereg számára lóvásárlás fog történni. kik lovaikat — 15 markos magasságukat — eladni akarnak, azon napon jelenjenek meg lovaikkal ott.

— **Mint az alispáni jelentésből** olvassuk alapos a gyanu, miszerint a megyének Orosháza és Szarvas vidéki részén szervezett tolvaj szövetség garázdalkodik, mely működését az alvidéktől fel egész megyénk említett részei területére kiterjeszti. Az alispáni jelentés folytán a megyei közigazgatási bizottság f évi szept. hó 14 kén tartott üléseéből feliratott intézett a m. kir. belügyminiszteriumhoz azon kérelemmel, hogy a m. kir. esendörkerületi parancsnokságot a lólopások szervezett kutatása iránt rendkívüli intézkedések tetelére utasítani s egyúttal a megye területén rendszeresített, de be nem töltött esendörsegi létszam kiegészítése iránt rendelkezni méltóztassék.

— **Békésmegye** monographiaja, Haan Lajos békés-csabai evangélikus lelkész, akademiái tag, a megye törvényhatósági bizottságának hozzá intézett abbéli felhívására, hogy Magyarország ezredéves fennállásának megünnepelése alkalmából az anyai elismerésben részesült „Békésvármegye hajdana“ című munkáját a korábbi viszonyokhoz képest át-dolgozni és kiegészíteni sziveskednek, — kesznek nyilatkozott s egyidejűleg a munka kiadásához tartozó kérdések eldöntése végett bizottságot kért kiküldeni, — minek folytán annak elnökeül: Jancovicz Pál kir. tanácsos alispán, tagjaiul: Zsilinszky Mihály orsz. gyűlési képviselő, Dr. Kovács István m főorvos, Dobai Janos Gynulaváros polgármester, s Márki Lajos a megye főjegyzője választattak meg oly megbizással, hogy eljárásuk ereményéről a folyó évi december havi rendkívüli közgyűlés elé jelentést tegyenek.

— **Halálozás.** Mult vasárnapon kísérték nagy részvét mellett örök nyugalomra Marsal Pál

soha! És mintha senki más nem volna jelen e találkozásnál oly mérhetlen bizalommal turbékolnak.

Márton pedig a dolgok ily fordulatán meglehetősen zavarban volt a legközelebbi teendőik iránt. Elkézdett képeket ímetelni; húzta, vont minden vonásait, mint csak tehetségében állt; szemével egyszerre feléle is, felfelé is iparkodott nézni.

— Hát ez az ember, ez a haládatlan, megint széttépi az ő terveit, most mikor boldog kezdett lenni! Óh! fatum, fatum, fatum!

Emelka pedig szintén le volt sujtva; de diplomaticus észjárással azonnal felfogta a helyzetet s állam csinyhez folyamodván, lassan egykét lépést tett Márton felé, oroszlyant szelidítő tekintettel, esdeklésre emelt kezekkel

— Márton, édes Márton! Bocsáss meg!

És Márton meg nem hátrált, de udvariasan karját nyujtottá a megtértnek Hiszen csak nem engedheti, hogy egyedül menjen a ligetből haza?

Ez volt Mártonnak első vitézi tette, midőn az ellenség meghódolt. Pista is hozza lépett, kezét nyujtotta, kérve Marczit bácsi bocsánatát, a ki megbocsátott oly feltétel mellett Pistának, hogy többé ne látatlandokdjék az ő, terepein* mert majd annak a bizonyos „ezer ágyúnak“ a füstje sem fogja elrejteni méltó haragjától; s biztosítja hogy nem fog látni több „paradicsomos flaskót.“

Igy történt meg az eset, minél fogva nem lehet csudálkozni, hogy Marczit, oly sokan és annyiszor házasiadják.

Bolygó.

helybeli iparosnak 37 éves korában elhunyt nejét Opauszky Juditot. Beke hamvain!

M. Kir. Államvasutak Igazgatósága 63061.
A tekintetes Polgármesteri hivatalnak M-Turon A f. évi augusztus hó 5-én 4412 sz. a kelt hozzánt intézett beadvány elintézésül van szerencsénk értesíteni, hogy intézkedtünk mikép f. évi okt. 1-től fogva M-Túrról és Szarvasról P-Bánrévére csak a tényleges távolságnak megfelelő áru menet jegyek adásának ki, és hogy viszont is csak ugyan ezen menetdíjak szedessenek azou utasoktól, kik P-Bánréven szállanak fel. Bpe t. 1885. évi szept. 29-én.

S z i n é s z e t.

Folyó 3-an Szombaton kellemesen lepett meg bennünket Sáhgy Zsigmond igazgatónak azon jelentése, hogy Ujházi Edét a nemzeti színház első és legkedveltebb művészt vendégszereplésre nyerte meg. Ez alkalommal előadott „A miniszter előszobájában” drámáját 1 felv. Hahn Rezsőtől. Ezt követé „Az őszi napsugár” vígjáték 1 felv. Irták: Meilhae és Halevy, ford. Kuliffay. Az első darabban Ujházi, mint Knabe Farkas Jeremias napidíjas gyakornok lépett fel, melyben művészi könnyedséggel és eleven humorral alakított. „Az őszi napsugár”-ban mely igen érdekes kis bohóság, szünni nem akaró tapsvihart aratott. Vasárnap okt. 4-én Ujházi 2 ik vendégjátékul „Bucapesten” vígjáték 4 felv. A vendégszereplő zajos ovácóban részesült. Előadás után banquette tartott az ünnepeit művész tisztelőire. Hetfőn 5-én bérletszűnetben „Buborékok” kerültek volna színre, hanem szerencsétlenül szét pattant a k. Mint halljuk az előadása összesen 5-6-an mentek fel. Kedden okt. 6-án ismét bérletszűnetben. Aradi Sándor és neje Orosz Kata jutalmán előadott „A vereshaj” nepszínű 3. felv. Irtá Lukacs S. zenéjét szerelte Erkel Elek. Szerdán okt. 7-én közkívánatra második szor „A Trubadour és a cigány”, nagy opera 4 felv. Krémerné Palfi Nina nehéz feladatát (Leonorát játszotta) szerencsésen oldotta meg. Ő neki

nagy előnye az, hogy szerepét át tudja érezni. Épen ellentéte Nyiregyházinak, ki melegséget nem tud önteni játékába. Erdei Berta ügyes mimikával, hatással alakított mint Aznena: azonban máskülönbben is méltanyast érdemel. Erdeme az is, hogy enekében a szöveg tisztán kivétel. Tisztay szépen dalolt Luna gróf szerepében úgy, hogy ezen egy előadásért is megérdemelte esütörtökön f. hó 8-án tartott jutalomjátékát, melynek címe „A plébános szakacsnéja” életkép dalokkal 4 szakaszban. Irtá Berg O. F. Zenéjét szerzé Brande. Fordította Lászi Vilmos. Az előadás fájdalom, ismét elmaradt, a mi nem annyira a közönségnek a hibája, melynek a jutalmazandó Tisztay — kedvence, — mint inkább a valóban kellemetlen időnek róható fel a sikertelenség, mely a valóban mulattató darab előadását megakasztotta.

A múlt heti előadásokról megjegyezzük még, általánosságban hogy kivéve Ujházi vendégjátékát, a közönség nagyon elvonta magát az előadások látogatásától, pe ig már azt a rövid időt, melyet a tarsulat körünkben szándékozik tölteni, kelemesebbé tehetnék számukra, aminthogy ők igyekeznek elvezeteni nyújtani közönségünknek. Hiszen látjuk, hogy a kiváló művész Ujházival is, az együtt szereplők emberül megállották helyüket, úgy hogy a játékban teljesen megvolt az összhang.

Kár, hogy a jó törekvésű lelkes igazgatót, — a ki mindent elkövet, hogy a közönségnek kellemes szórakozást nyújtson — elcsüggeszli a mi közönségünk; minek következtében sajnálnia kell majd, hogy megidélte volna velünk nemzeti színházunk jeles művészeinek játékát, mely után mintha féltünk azon jóhatást, melyért mégis csak Sáhgy igazgatónak tartozunk köszönettel. Pedig eddigi szereplésük fényes tanu jele annak, hogy ők megfelelnek igényeinknek s hathatós támogatásukra érdemesek, melyért miénk a nem közönséges szórakozás, a nem élvezet.

Irodalom és művészet.

A „Vasárnapi Ujság” okt. 4-iki szá-

ma a következő tartalommal jelent meg: Zsoldos Ignác. Szomaházi Istvántól. — Panaszok. (Költemény) Vajda János. — Homokból font kötelek. (Regény.) — Körösi Csoma Sándor életéből. Duka Tivadartól. — Mènes a rónaságon. — Sándor Matyas. Verne Gyula regénye. — Egyveleg. — Bulgária fejedelme és a bolgár haderő. — A kiállításból. — A torozzkói szoba a házi iparcsarnokban. — Apró vonások Grant tábornok életéből. — Az angol trónörökös és Gladstone. — Az országos kiállításról. — Irodalom és művészet. — Közintézetek és egyesületek. — Mi ujság? — Halálozások. — Sakkjáték. — Szerkesztői mondanivaló. — Hei naplár. — Képek: Zsoldos Ignác. — Mènes a rónaságon. — Az országos kiállításból 1. A keleti pavilon szerb osztálya, Milán király és Natalia királyné arcképeivel. Klósz fényképe után. 2. Torozzkói szoba a háziiparcsarnokban. — Homokból font kötelek. — Sándor Matyas. (2 képpel). — Az angol trónörökös és Gladstone az „Osborne” fedélzetén. — Sándor boglár fejedelem.

A „Vasárnapi Ujság” előfizetési ára negyedévre 2 frt a „Politikai Ujdonságok”-kal együtt 3 frt. — Ugyancsak a Franklin-Társulat kiadói általában (Budapest, egyetem-utca 4 sz.) megrendelhető a „Képes Néplap” legolcsóbb ujság a magyar nép számára, félévre 1 frt.

A „Jogtudományi közlöny” okt. 2-iki (40-ik) száma a következő tartalommal jelent meg: IX. Magyar Jogászsággyűlés. I. szakosztály. Imling Konrad kir. táblai bírótól. — II. szakosztály. Ifj. Dr. Neumann Sándor budapesti ügyvédől. — A bűnvádi eljárás reformjához. Dr. Sic Sándor budapesti ügyvédől. — Törvénykezési Szemle: A végrehajtási törvény 42. §-ához. Dr. Imling Konrad királyi táblai bírótól. — Különfelek. — Melléklet: Curiai Határozatok. — A Magyar királyi pénzügyi közigazgatási bíróság elvi jelentőségű határozatai. — Kivonat a „Budapesti Közönlöny”-ből.

A „Jogtudományi Közönlöny” előfizetési ára félévre 6 frt, negyedévre 3 frt.

Felétős szerkesztő és kiadótulajdonos: Miháfi József
Főmunkatárs: Keviczky László.

Éppen most jelent meg és ingyen kapható a KÉPES CSALÁDI LAPOK VIII. évfolyamának első száma.

Tartalom: Az utolsó rév. (Elbeszélés) Tolnay Lajostól. — Erdei románcz. (Költemény.) Bartók Lajostól. — Őszi este (Tárca: Sziklay Jánostól. — Barababao. (Velenczei történelm.) Tóth Bélától. — A boszorkány. (Theuriet Endré regénye.) — Az állatok erőképessége. (Ismertető tárcza) — A szobor titka. (Regény) Tábori Róberttől.

E legszebb és legterjedtebb szépirodalmi képes heti lap.

ELŐFIZETÉSI ÁRA: EGY Negyedévre 1 frt 50 kr. félévre 3 forint, egész évre 6 frt.

A Képes Családi Lapok kiadóhivatala Méhner Vilmos, Budapest IV. papnöveldeutca 8-ik szám. 2-2

H i r d e t é s.

Van szerencsém a tisztelt közönségnek ezennel tudomására hozni, miszerint itt Szarvason a városi kórház melletti utcában 1180-ik sz. házban lévő saját műhelyemben az asztalos munkálatokat megkezdtem. Bárminő megrendeléseket: Szobabutor, házipéltési asztalos munkálatok készítésére, valamint gazdasági gépjavitás s egyéb javításokra elfogadok s jutányos pontos munkámmal megrendelőimnek legnagyobb meglegedését kiérdemelve, azt netáni újabb megrendelésekhez is megtartani legfőbb akaratom.

Magamat a t. közönség pártfogásába ajánlvá tisztelettel vagyok Szarvason, 1885. okt. 2-án. 3-2 Schloszer János, épület és butor asztalos.

Öltönykelmék
nők és férfiak számára
csak tartós gyapjuból, középstermetű férfi számára
3.10 méter { 4.96 fr jó gyapjuból
8 — „ jobb gyapjuból
egy öltönyre { 10. — „ finom gyapjuból
12.40 „ egészen finom gyapjuból

Legfinomabb gyapju peruv en a legdivatosabb színekben a legújabb női posztószövetek méterje 2.20 frt és 2.40 frt.

Fekete Palmerston Tricot, tiszta gyapju női téli palotok méterje 4 f. loden női esőköpenyek és öltönyöknek.

Utazási plédék darabja 4, 5, 8 egész 12 frt. Igen finom öltönyök, rabraváló, felöltő, kabát és esőköpenyek-kelmék, loden, commis, kamgarn, chevots, tricot, peruvien, doszking szöveteket ajánl.

Alapítva **Stikarofsky János** 1860
gyári raktár Brünben.

Minták bérmentve. Minták a szabó urak számára bérmentetlenül. Utánvételi küldemény 10 frton felül bérmentve.

Allandó raktáram van 150.000 fitot o é. meghaladó értékben és természetesen, hogy az én világizletemnél sok maradék (Rest) 1-3 m.n. i ho-szágban található, en pedig kényszerítve vagyok az efféle maradékokat melyen leszállított árukon elfecsérelni. Minden józanul gondolkodó embernek be kell látnia, hogy oly kis maradékokból mintát lehetetlen küldeni, mert néhány száz minta megrendelésnél e maradékokból mi sem marad; e szentint a legnagyobb szédelés az, ha kelme üzletek maradék mintákat mellékelnek; az ilyen esetekben a minták darabokból és nem maradékokból vannak s az ily eljárás cselja könnyen felfogható.

Oly maradékok, melyek nem tetszenek, kieserélnetnek, vagy visszaküldetik a pénz.

Levelezünk német, magyar, cseh, lengyel, olasz és francia nyelven. 20-7

Csak rövid ideig láthatók a szarvasi vásártéren, okt. 11-től 19-éig. a világhírű angol eredeti buvár- és úszó-csapat előadásai

Főelőadás d. u. 4 óraker és este fél 8-kor. Első-hely 20 kr 2-ik 10. Kegyes pártfogásért esd

Tisch Ferencz, igazgató.